

“Ik dacht dat ik god was.”

Suzanne (40): “Vorig jaar kreeg ik mijn tweede kindje: Margot, die nu zeven maanden is. Mijn andere kind, Bram, is nu elf jaar. De bevalling van Margot was heftig, ik vond de weeën ontzettend zwaar. Ook had ik veel bloedverlies na de bevalling. Toch mocht ik de volgende dag samen met Margot naar huis en ging alles goed. Tot de vijfde dag. Ik zat thuis achter de computer en werd ineens duizelig. Ik voelde dat er iets niet goed was in mijn hoofd, maar ik kon het niet thuisbrengen. Tegen mijn man Rob zei ik heel stellig dat de kinderen zo snel mogelijk het huis moesten verlaten, maar dat ze wel dichtbij moesten blijven. Dat gevoel had ik heel sterk, ik hoorde geen stemmen, maar het was mijn eigen gedachte. Rob had door dat ik het serieus meende en bracht Bram en Margot naar de bureu. Toen Rob weer terugkwam, zei ik tegen hem dat ik iets heel belangrijks moest vertellen. Ik zei: ‘Ik ben god’. Ik voelde dat er iets heel groots zou gaan gebeuren en dat iedereen in de wereld te weten zou komen dat ik god ben. In mijn beleving was ik altijd god geweest, maar had ik het me nu pas gerealiseerd. Mijn man zag meteen dat ik de weg kwijt was en belde de huisarts. Die leek een totaal andere taal te praten. Ik zat hem alleen maar aan te staren en vroeg mijn man of hij ook vond dat de arts Chinees praatte. Daarop werd een psychiater gebeld. Die verstond ik wel, maar ik was met mijn hoofd helemaal niet bij het gesprek. Ik dacht inmiddels dat ik telepathie met mijn man had. Toen ik had bedacht dat ik water wilde drinken, stond mijn man op en haalde een glas water voor me. Toeval natuurlijk, maar in mijn psychotische toestand zag ik dat als een teken dat we telepathisch waren. De psychiater wilde me medicijnen geven en legde twee pillen op tafel, maar die weigerde ik. Ik dacht: ik ga dood als ik die pillen slik.”

“Omdat ik bleef weigeren de medicijnen te nemen, werd ik opgenomen in een psychiatrische kliniek. Via een In Bewaringsstelling is het mogelijk om iemand onvrijwillig te laten opnemen, als diegene een stoornis van de geestvermogens heeft die gevaarlijk kan zijn. Ik begreep helemaal niet waarom ik opgenomen moest worden, er was toch niets mis met mij? Ik had het gevoel dat iedereen tegen mij was. Een verpleegkundige in de kliniek zag ik als de personificatie van de duivel. Ik had een heel slecht gevoel bij hem en dacht dat ik voor hem moest oppassen. Ook had ik het idee dat de verpleegkundigen de klokken steeds voor- en achteruit zetten. Ik had geen notie meer van de tijd. Wat in werkelijkheid vier uur was, leek voor mij soms wel tien seconden. Daarom dacht ik vaak dat mensen ineens verdwenen. Het ene moment zag ik iemand in de gang staan, het volgende was diegene weg. Heel eng. Maar daar bleek later veel tijd tussen te zitten; ik had de persoon simpelweg niet weg zien lopen. Ik was er nog steeds van overtuigd dat ik god was. Bij het avondeten in de kliniek was er één plek in de zaal over: die aan het hoofd van de tafel. De vrouw die naast me zat heette Maria. Zij schonk water voor me in. Dat zag ik als hét bewijs: het is echt waar! Toch zei ik niets tegen de andere patiënten, verpleegkundigen en psychiater. Zij waren immers ondergeschikt aan mij. Alleen tegen mijn man, die vaak op bezoek kwam, was ik eerlijk. Toen ik door de gang liep, wilde ik zelfs aan mijn man bewijzen dat ik echt god was. Ik keek iedereen die langskwam lopen heel indringend aan. Mijn man vond het verschrikkelijk om mij zo te zien, maar wist dat ik ziek was.”

“Na een paar dagen werd ik overgebracht naar het ziekenhuis, waar een speciale afdeling is voor vrouwen met een kraambedpsychose. Er was daar ook een kamer voor mijn pasgeboren baby beschikbaar, zodat ik af en toe samen met haar kon zijn. Zo kon ik haar borstvoeding geven. Gelukkig werd ik nooit alleen gelaten met Margot. Ik dacht namelijk op een gegeven moment ook dat zij de duivel was. Ik zat de hele dag na te denken en had geredeneerd dat als ik god was, mijn zoon Jezus moest zijn. En dus was Margot de duivel. Tegen Rob zei ik dat zij misschien wel dood moest. Hij zei daarop dat dat niet kon, waardoor ik hem ging wantrouwen. Ik vertrouwde eigenlijk niemand meer. Net als in de kliniek begreep ik ook in het ziekenhuis niet goed wat ik er deed. Ik wilde naar huis. Op een gegeven moment probeerde ik via de verpleegpost naar buiten te gaan. Een verpleegkundige betrapte me. Ik heb een stoel gepakt die in de kamer stond en gedreigd deze door een raam te gooien. Daarop werd ik in een isoleercel gezet. Toen ik daar inzat, kwam ik na een paar uur een beetje tot rust. De psychiater kwam opnieuw met me praten en drong aan om medicijnen te slikken. Die nam ik voor het eerst aan. Dat is het begin van mijn herstel geweest. Ik kreeg

anti-psychosepillen. De volgende dag mocht ik weer naar mijn kamer. Vanaf het moment dat ik medicijnen ging slikken, is het beter met me gegaan. Ik had af en toe heldere momenten waarin ik dacht dat mijn psychose over was. Maar daarna zakte ik weer opnieuw weg in mijn eigen wereldje.”

“Ik twijfelde of het ziekenhuis waar ik in lag echt een ziekenhuis was, of een toneelclubje dat speciaal voor mij was opgericht. Op een middag waren mijn man en schoonzus, de vrouw van mijn broer, samen met mijn zoon op bezoek. Ik vertelde hen dat ik niet zeker wist of ik hen wel kon vertrouwen. Ik dacht dat de medewerkers van het ziekenhuis hen influisterden wat ze moesten doen of zeggen. Bram moest heel hard huilen toen ik dat zei. Dat doet hij niet zomaar. Toen wist ik zeker: dit is echt, er wordt hen niets ingefluisterd. Dat moment betekende het einde van mijn psychose, na bijna twee weken. Natuurlijk was ik niet in één klap genezen. Ik ben nog een paar weken in het ziekenhuis gebleven en moest medicijnen blijven slikken. Als ik samen met Margot was, werd gekeken of het allemaal goed ging en of ik het aankon. Dat ging goed. Een maand na mijn opname in het ziekenhuis mocht ik weer naar huis. Het is nu ruim een halfjaar geleden en het gaat redelijk goed met me. Wel slik ik nog steeds een anti-psychosemiddel. Die medicijnen moeten langzaam afgebouwd worden, anders bestaat het risico dat de psychose terugkomt. Ook heb ik last van allerlei angsten die ik vroeger niet had. Autorijden durf ik bijvoorbeeld niet meer, terwijl ik al vanaf mijn achttiende mijn rijbewijs heb. De precieze oorzaak van mijn kraambedpsychose is niet bekend. Ik ben mogelijk manisch depressief, maar dat moet nog worden onderzocht. En waarschijnlijk heeft het ijzertekort in mijn bloed en de heftige bevalling ook een rol gespeeld. Ik heb iedereen in mijn omgeving eerlijk verteld dat ik een kraambedpsychose heb gehad. Veel mensen weten niet wat het is, ik moest het vaak uitleggen. Vaak kreeg ik te horen dat mensen dachten dat het alleen labiele vrouwen overkomt, terwijl dat absoluut niet waar is. Ik heb altijd sterk in mijn schoenen gestaan. Het kan iedereen overkomen.”

Kader:

Een kraambedpsychose is een psychose die bij vrouwen ontstaat vlak na de bevalling, van enkele uren tot enkele weken erna of na het stoppen met de borstvoeding. De kans dat een vrouw een kraambedpsychose krijgt is circa 1 à 2 op 1000. Bij een psychose raakt de patiënt het contact met de werkelijkheid kwijt. Veel voorkomende symptomen zijn hallucinaties en verward denken. Enkele oorzaken zijn traumatische bevallingen, hormoondaling na de bevalling of biologische factoren.